MP20 @ II UWr 21 kwietnia 2020 r.

Lista zagadnień nr 7

Zadania na ćwiczenia

Ćwiczenie 1.

Rozważ poniższe przykłady składni konkretnej używanej w matematyce. Dla każdego przykładu wymyśl składnię abstrakcyjną i rozszerz o nią składnię wyrażeń arytmetycznych ze zmiennymi i let-wyrażeniami opisaną w notatkach, tzn. zdefiniuj odpowiednie struktury i rozszerz predykat expr?:

- Potęgowanie: *a*^b
- Suma wartości dla kolejnych liczb naturalnych: $\sum_{i=n}^{m} f(i)$.
- Całka oznaczona: $\int_a^b f(x)dx$
- Minimum zbioru: $\min\{f(i) \mid i \in \mathbb{N}\}$

Dobrze przemyśl, które przykłady składni wiążą zmienne, co jest stałą, a co jest wyrażeniem. Czy zaproponowana składnia abstrakcyjna umie reprezentować wyrażenie $\int_{1+1}^{\infty} \frac{1}{2^x} dx$?

Ćwiczenie 2.

Zaproponuj składnię konkretną dla przykładów z poprzedniego zadania poprzez odpowiednie rozszerzenie procedury parse.

Ćwiczenie 3.

W kolejnych dwóch zadaniach zajmiemy się rachunkiem kwantyfikowanych formuł boole'owskich, QBF (*quantified boolean formulae*), w którym rozważamy formuły logiczne takie jak w rachunku zdań, ale wprowadzamy też dwie nowe konstrukcje. Opis składni naszych formuł jest więc następujący:

- Zmienna zdaniowa *x* jest zawsze formułą;
- Jeśli φ i ψ są formułami, to $\varphi \land \psi$, $\varphi \lor \psi$ i $\varphi \Rightarrow \psi$ też są formułami;
- Jeśli φ jest formułą, to $\neg \varphi$ też jest formułą;
- Jeśli φ jest formułą, to $\exists x. \varphi$ też jest formułą;
- Jeśli φ jest formułą, to $\forall x. \varphi$ też jest formułą.

W powyższych konstrukcjach *x* to skwantyfikowana zmienna *zdaniowa*, która może przyjąć wartość prawdy lub fałszu. Jeśli w formule nie ma zmiennych wolnych, to formula jest albo prawdziwa albo fałszywa. Np.

- $\exists x. \neg x$ jest prawdziwa (świadek: x przyjmuje wartość "fałsz")
- $\forall x.x \lor \neg x$ jest prawdziwa
- $\exists x.x \land \neg x$ jest nieprawdziwa

Zaproponuj składnię konkretną (razem z procedurą parse) i abstrakcyjną dla rachunku QBF.

Ćwiczenie 4.

Zdefiniuj procedurę eval, która powie nam czy dana formuła QBF jest prawdziwa czy fałszywa. To zadanie można rozwiązać na dwa sposoby: używając modelu podstawieniowego i modelu ze środowiskiem.

Ćwiczenie 5.

Zdefiniuj procedurę, która przemianowuje zmienne związane w wyrażeniu arytmetycznym z let-wyrażeniami tak, by nigdy nie nastąpiło przysłanianie jednej zmiennej przez drugą, np.

A także:

(oczywiście nazwy zmiennych po przemianowaniu mogą być bardzo różne od oryginalnych).

- W wersji łatwiejszej: użyj racketowej procedury gensym do generowania nowych nazw zmiennych
- W wersji trudniejszej: zdefiniuj rozwiązanie czysto funkcyjnie (mogą przydać się procedury number->string, string-append i string->symbol). Dla ułatwienia możesz założyć, że w oryginalnym wyrażeni nie ma zmiennych wolnych.

Wskazówka: Użyj środowiska, by pamiętać, jakie są nowe nazwy zmiennych.

Ćwiczenie 6.

Jak powyżej, ale przemianuj zmienne tak, by *wszystkie* zmienne związane w wyrażeniu miały różne nazwy, np.

Czy rozumiesz różnicę między tym zadaniem a poprzednim?

Ćwiczenie 7.

Zaimplementuj optymalizację, która działa na wyrażeniach arytmetycznych z let-wyrażeniami usuwając z wyrażenia nieużywane let-wyrażenia. Na przykład w programie

```
(let-expr 'x (binop '+ (const 2) (const 2))
  (let-expr 'y (binop '* (const 3) (var-expr 'x))
        (binop '+ (const 7) (var-expr 'x))))
```

definicja 'y nie jest używana i całość może być uproszczona do

```
(let-expr 'x (binop '+ (const 2) (const 2))
  (binop '+ (const 7) (var-expr 'x)))
```

Zastanów się, czy i kiedy w prawdziwym języku programowania taka optymalizacja jest poprawna.

Zadania domowe

Zadanie 7a.

Składnia abstrakcyjna używana wewnątrz kompilatora lub interpretera często udekorowana jest dodatkowymi informacjami: pozycją w pliku źródłowym, która odpowiada danemu węzłowi, czy informacjami o typach wyinferowanych we wcześniejszych fazach. W pliku ex-free-and-bound.rkt rozbudowujemy składnię abstrakcyjną wyrażeń arytmetycznych z let-ami o pozycję nazwy zmiennej związanej w konstrukcji let:

```
(struct pos (file line col) #:transparent)
(struct let-expr (loc id e1 e2) #:transparent)

(define (expr? e)
   (match e
    ...
   [(let-expr loc x e1 e2)
        (and (pos? loc) (symbol? x) (expr? e1) (expr? e2))]
   ... ))
```

Dodatkowo, w tym samym pliku zdefiniowana jest procedura parse która umie automatycznie ozdobić składnię abstrakcyjną odpowiednią informacją o pozycji wiązania w kodzie źródłowym. Procedura przyjmuje jako argument trochę bardziej zaawansowaną formę cytowania (uzyskiwaną dodając # przed '):

```
Welcome to DrRacket, version 7.2 [3m].
Language: racket, with debugging, memory limit: 128 MB.
> (parse #'(let [x 5] (* y x)))
(let-expr
  (pos '|interactions from an unsaved editor| 3 17)
  'x
  (const 5)
  (binop '* (const 3) (var-expr 'x)))
```

W pliku znajduje się też kolejna definicja składni abstrakcyjnej wyrażeń, która zawiera dodatkowe informacje przy wystąpieniach zmiennych: czy jest wolna, czy jest związana (i gdzie):

```
(struct var-free (id) #:transparent)
```

Zdefiniuj procedurę annotate-expression, która rozwiązuje zadanie z kartkówki z 10 marca: Jeśli e to wyrażenie w składni expr?, to (annotate-expression e) jest wyrażeniem w składni expr-annot?, w której każda zmienna z oryginalnego wyrażenia jest oznaczona albo jako wolna (czyli reprezentowana jest jako węzeł var-free) albo jako związana (węzeł var-bound) z dodatkową informacją, gdzie znajduje się wystąpienie wiążące (czyli wartość pola loc z wyrażenia let wiążącego tą zmienną), np.

```
> (annotate-expression (parse #'(let [x 5] (* y x))))
(let-expr
  (pos '|interactions from an unsaved editor| 3 38)
  'x
  (const 5)
  (binop
   '*
    (var-free 'y)
    (var-bound (pos '|interactions from an unsaved editor| 3 38) 'x)))
```

Rozwiązanie powinno rozszerzać szablon zawarty w pliku ex-free-and-bound.rkt.

Wskazówka: Użyj środowiska, by pamiętać, gdzie dana zmienna jest związana.

Zadanie 7b.

Racket, tak jak zdecydowana większość języków funkcyjnych, korzysta z automatycznego zarządzania pamięcią. Znaczy to, że możemy stworzyć strukturę w pamięci używając np. procedury cons i ta struktura żyje w pamięci, dopóki jest potrzebna (w praktyce: można do niej "dotrzeć" przez dereferencję łańcuszka wskaźników począwszy od aktualnego środowiska i/lub stosu). Raz na jakiś czas, gdy system zarządzania pamięcią uzna, że już nadszedł odpowiedni moment, uruchamiany jest odśmiecacz (ang. *garbage collector*, *GC*), który usuwa z pamięci wszystkie niepotrzebne już struktury.

Przykładowo, zakładając że Racket oblicza argumenty procedur od lewej do prawej strony, rozważmy wyrażenie:

```
(+ (let ([x (bardzo-dluga-lista)]) (length x))
  (bardzo-dlugie-obliczenie))
```

Gdy obliczymy już długość bardzo długiej listy i przejdziemy do wykonywania bardzo długiego obliczenia, zmienna x przestaje być w zasięgu i GC może skasować listę z pamięci.¹

A teraz rozważmy taki przykład:

Jeśli zmienna x **nie** występuje w definicji bardzo długiego obliczenia, w sumie GC mógłby już usunąć bardzo długą listę z pamięci, ale nie może tego zrobić, bo wciąż jesteśmy w zasięgu zmiennej x, więc jest ona w środowisku, więc GC musi uznać listę za żywą. Dlatego kompilator często robi optymalizacje i oznacza sobie w składni abstrakcyjnej, że od pewnego momentu można uznać zmienną za martwą i pozwolić GC usunąć listę.

W tym zadaniu zrobimy sobie taką zabawkową optymalizację programów. Rozszerzamy składnię wyrażeń arytmetycznych z let-wyrażeniami o strukturę, która anotuje ostatnie wystąpienie danej zmiennej, zakładając gorliwą ewaluację let-wyrażeń i obliczanie argumentów operatorów arytmetycznych od lewej do prawej.

Nowa składnia i szablon rozwiązania dostępne są w pliku ex-dead-variables.rkt. Rozbudowujemy naszą podstawową składnię o nową strukturę:

```
(struct var-dead (id) #:transparent)
(define (expr? e)
  (match e
    ...
    [(var-dead x) (symbol? x)]
    ... ))
```

Natomiast

Zadanie polega na zdefiniowaniu procedury find-dead-vars, która przekształca wyrażenia (bez wystąpień anotacji var-dead), oznaczając ostatnie w kolejności obliczeń wystąpienie każdej zmiennej jako var-dead. Na przykład:

¹Chyba że tworząc bardzo długą listę zakulisowo zrobiliśmy jakieś efekty uboczne (typu: zapisaliśmy wskaźnik do jej fragmentu w jakieś mutowalnej zmiennej) i lista wciąż jest żywa – to już zadanie dla GC określić, które komórki pamięci można zwolnić.

Proszę założyć, że wejście jest programem, to znaczy nie zawiera zmiennych wolnych.

Potrzebna definicja składni i szablon rozwiązania znajdują się w pliku ex-dead-variables.rkt.